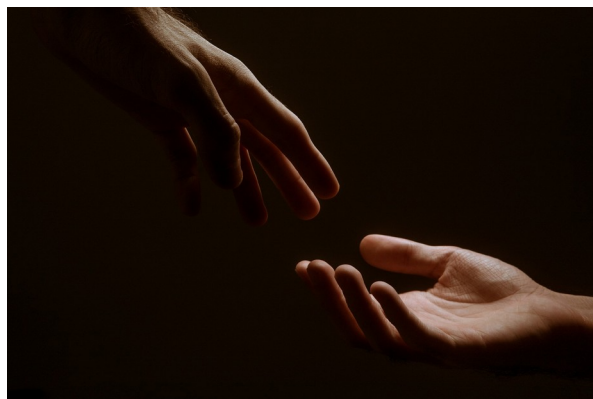

Krisztus küldöttéként – heti biztató gondolatok 3.

„Menjete el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa! ” (Máté 10,7)

A mindennapok ismétlődő kihívásai között járva fontos erőforrásunk lehet a küldetésstudat. Tudom, hogy mit és miért teszek. Ha körülöttem nőne is a káosz, megvan a belső iránytűm, amit követek. Ismernem kell a kereteimet: a határait, amelyek között mozoghatok; az erőforrásaimat, amelyeket mozgósíthatok; az értékeimet, amelyekhez igazodhatok; s azokat az értékeket, amelyeket képviselni is akarok.

A mindennapokban jó tudni, hogy *Krisztus az, aki elküldött*. Nagyon nehéz az, amikor nem tudom, miért is csinálom az egészet. Nem látom az okokat, a kiindulópontokat, csak sodródok. Vannak olyan nehéz pillanatok a pályán is, amikor egyszerűen elbizonytalanodás lesz úrrá rajtam, talán azért, mert csalódásaim vannak, talán azért mert elfáradtam, vagy egyszerűen csak rájövök: soha nem gondoltam végig igazából, hogy ez-e az én utam. Csak mentem, mert úgy éreztem vagy jó ötletnek tűnt vagy nem láttam más célt magam előtt. Olyan jó tudni, hogy Jézus Krisztus az, aki elküldött. Az Ő küldötte vagyok. Az Ő akarata az, hogy itt vagyok, hogy teszem, amit teszek. Ő hozott ezek közé a falak közé, Ő küldött ezekhez a kollégákhoz, ezekhez a gyerekekhez, Ő tervezte el, Ő tudta, hogy itt van a helyem.

Nem csak elküldött, de *a küldetést is meghatározta*. Azért vagyok és azért lehetek itt, hogy rámutassak arra a lehetőségre, hogy Isten végre elérhető

közelségben van. Lehet az Ő uralma alatt élni. Lehet Őt követni. Lehet az Ő világosságában járni. Lehet Ő mellette dönteni. Hogyan? Ha Ővé a szívem, akkor ezt a rám bízottak is „venni fogják”. Egy lelkész, aki gyermekeknek megnyitott Hospice házban végzett szolgálatot, elmesélte, hogy látogatott egy halálos beteg kislányt. Rajzoltak, beszélgettek, egyszemélyes hittanórákat tartott neki, amíg ereje engedte. Tanult, mint minden más gyerek. Legalább ebben, hadd legyen olyan a helyzete, mint a többinek. Aztán már a kislány ereje fogyni kezdett. Ekkor mondta el: „tudod, mi az a legszebb dolog, amit kaptam tőled? Hogy elhozta az ágyamhoz Jézust.” - Igen ez a mi feladatunk. Elvinni a padok közé Jézust. Ahogy tanítunk. Ahogy hozzájuk közeledünk. Ahogy emberségesek vagyunk, ahogy kihívások elé állítjuk őket. Ahogy kezeljük a könnyeiket, ahogy megrendszabályozzuk őket, ahogy vezetjük őket. Magunk előtt láthatjuk azt a csodálatos célt: emelkedjen a gyermek, s kísérem ezen az úton én. Éppen úgy, ahogyan engem is kísért Megváltóm. Együtt haladunk hárman és én vagyok a kapocs tanítványom és az Úr között. Aztán rácsodálkozhatok arra, hogy sikerült elmondanom: már közvetlen kapcsolat van.

Elküldött, hogy eljöjjenek újat mondani, újat adni. A formanyelv sokféle lehet. De saját diákságom idejéből is emlékszem, hogy a tanár szíve akkor is átdobogott az anyagon. Lehetett szó számokról, fizikai törvényszerűségekről, költészetéről, vagy kovalens kötésről, kontinensek vándorlásáról vagy világunkat felforgató eszmékről a tanár értékrendszere, hite, meggyőződése irányjelző tábla volt egy, az ismereteken is túlmutató tudáshoz. Ahhoz a tudáshoz, amire talán a legnagyobb szükségünk volt. Ahhoz a tudáshoz, ami már nem csupán a felvételit és a későbbi karriert határozta meg. Ahhoz a tudáshoz, amely felnőtté formálja a gyermeket...

Urunk Te eljöttél értünk, hogy közel hozd hozzánk a Menny boldogságát és elküldesz bennünket, hogy minél többen szívükbe zárhassák szabadító kegyelmed boldogságát, áldj meg minden tanító pillanatot a héten, adj áldott találkozásokat ezen a héten is a Te dicsőségedre! Ámen.